

[Aksel Larsen.]

Hverken Münchenhausen eller Danmark kan løfte sig selv med et greb i hårtoppen. Forsåvidt er det udtrykt af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der sagde, at hvis Danmark ikke havde fulgt sterling, var det blevet nødvendigt at give tilskud på hundreder af millioner til landbruget, og dem havde man måttet udskrive i skatter. Tror han selv, eller tror nogen anden, at man kan undgå disse hundreder af millioner kroners tab eller udgift blot ved en talmæssig manipulation med kronkursen? Nej, regningen bliver lige stor, og den skal betales. Det er frygten for reaktionen hos dem, man har udset til at betale kronenedskæringens kæmperegning, der får regeringen og de ansvarlige partier til at stræbe efter valg og valg, inden kronenedskæringens følger bliver for mærkbare. Her er nøglen til den såkaldte politiske situation.

Det er forøvrigt typisk og vidner enten om slette regeringsevner eller om frygt for sandhedserkendelse, at såvel de lovforslag, der er blevet præsenteret for os, som de ministertaler, der er blevet holdt, har et uvirkelighedens skær, beskæftiger sig så lidt med den ved kronenesænkningen skabte faktiske situation. Men ministrenes påstande om, at kronenesænkningen kun ville medføre prisstigning på dollarvarer og varer, hvori dollarlandenes produkter indgik, samt at man fortsat havde ret til at håbe på prisfaldstendenser, disse påstande vil man vist ikke vove at gentage i dag.

Kronenesænkningen har med et slag fordyret dollarvarerne og gjort det billigere for amerikanske kapitalister at opkøbe vort fædrelands værdier. Den vil ikke muliggøre væsentligt eller varigt forøget eksport til USA. Vore importvarer fra Vesteuropa, i særdeleshed fra England, er i rask stigning over hele linien, og alene denne prisstigning vil koste de danske forbrugere mere end de 100 mill. kr. i landbrugstilskud, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen udi teorien opererede med. Landbrugets foderstoffer og kunstgødning bliver dyrere til glæde for Tolvmandsforeningernes medlemmer, og den tungeste byrde ved hele den kommende prisstigningsbølge har man tænkt sig, at arbejdere og dermed ligestillede småkårsfolk skal bære. Da oprustningen og andre statsudgifter vil stige voldsomt, og da statsministeren jo har erklæret, at man fortsat skal sikre overskud på statsbudgettet — det kræver Marshallplanen for øvrigt også —, må vi desværre forvente flere og værre skatter, hvis regeringen og

de borgerlige partier får magt, som de har agt.

Men socialdemokratiet lægger for en sikkerheds skyld op til valg. Som Københavns kommune pludselig tilbyder en gasfemøre, lover statsministeren de gamle og invaliderne eengangshjælp, ganske vist af en uhyrlig lidenhed, og samtidig forsikrer man arbejderne om, at de har den „automatiske“ lønregulering efter pristallet, som man nu har fundet på at forfalske på en helt ny måde. Vi takker for automatikken. Hvis pristallet i januar registrerer, at der i dette efterår er sket prisstigninger, kan arbejderne få delvis dækning til april, forudsat altså, at socialdemokratiet ikke inden den tid har rettet sig efter sin egen parole: „Følg Englands Eksempel“, og indfører åbent eller camoufleret lønstop. De samvirkende Fagforbunds formand og adskillige andre af De samvirkende Fagforbunds ledere har netop været i USA for at hente gode råd med hensyn til, hvordan de amerikanske kapitalister helst ser, at man rationaliserer og slutter overenskomster i Danmark, så fagforeningsmedlemmerne kan ikke være tilstrækkeligt på vagt.

Nej, USA har forkyndt, at den arbejdende befolknings levelfod i Europas Marshalllande er for høj og skal skæres ned. Det er devalueringens formål at besørge nedskæringen, den er allerede begyndt og vil for alvor blive mærkbar om få måneder. Derfor ønsker regeringen valg i utide, og derfor spiller den i denne finanslovdebat sorteper med de borgerlige partier om, hvem der skal levere valggrundlaget.

Alene vi kommunister er ikke med i dette teater. Vi konstaterer også, at vor konsekvente modstand mod hele Marshallpolitikken, Atlantpolitikken, krigspolitikken og nedskæringen har åbenbaret endnu et område for enighed mellem regeringen og dens angivelige borgerlige dødsfjender, nemlig i mistænkeliggørelsen og bagvaskelsen af kommunisterne. Dette anser vi for et bevis for vor politiks rigtighed, og vi tager os det let. Vi tager os det let, for det må man jo, når man hver eneste dag får at vide, at ens parti er totalt betydningsløst, nærmest udslettet og på vej til ligebægelsen, samtidig med at man hver eneste dag giver os skylden for alt ondt og ubehageligt, lige fra den internationale fredsbevægelse og befolkningens mistillid til politiets edderkopper til den bølge af prisstigninger, der er fulgt i kronenesænkningens kølvand. Vi tager os det også let — men ikke for let —, fordi vi ved, at vor politik er den eneste, der viser en anden vej frem end vestmagter-